

ТОТАЛІТАРНИЙ РЕЖИМ ПРАВЛІННЯ У 21 СТОЛІТТІ

У сучасному суспільстві головна мета кожної держави – захист своїх громадян, додержання прав і свобод людини та забезпечення гідного рівня життя. Ці принципи прописані в конституціях майже усіх держав світу, до визначення яких можна застосувати такі слова, як «демократія», «свобода», «безпека», «розвиток» та інше. У вільному та незалежному суспільстві не має йти мова про заборони на основоположні права людини. Однак у світі ще існують держави, в котрих за будь-яку дію, що не до вподоби владі людину можуть заарештувати або навіть вбити, держави в яких тоталітарний режим правління є реальністю, а не спогадками з історії. Які ознаки такого режиму, та як зрозуміти, що влада діє проти інтересів громадян буде досліджено у даній тезі.

Історія пише про сталінський режим правління, про епоху в українській літературі під назвою «розстріляне відродження». Цей режим правління називають тоталітарний, вважаючи його крайньою формою авторитарного режиму. Розглянемо їх ознаки більш детально.

Авторитарний державний режим – інститути демократії існують формально, державні рішення приймаються правлячою елітою, функції якої не обмежуються законом, офіційно визнається пріоритет публічних інтересів над приватними інтересами.

Тоталітарний режим за ознакою походить на авторитарний, але має деякі відмінності, а саме:

- 1) наявність лідера: вождь, цар або тиран;
- 2) влада має повний контроль над державою. Влада не обирається народом а призначається іншою владою, і можливість дій таких людей є необмеженою;
- 3) заборона всіх демократичних спілок та організацій, які можуть бути ініціаторами змін у владі, оскільки вважаються загрозою самій владі;
- 4) пропаганда армії та війни. Головна ознака цього режиму є розповсюдження серед суспільства думки, що армія – то головне у державі та інші народи/держави – вороги ;

5) жорстка цензура та репресії до «інакомислячих». Такі люди здатні до критичного мислення і обрання кращого варіанту, а це є також прямою загрозою владі;

Перераховуючи ці ознаки на думку одразу спадають дві держави: КНДР та Росія. Одна з цих держав (КНДР) визнає те, що її влада є буквально диктаторською, а інша, (Росія), продовжує називати себе демократичною. Порівняємо ознаки цієї держави з ознаками держави тоталітарного устрою.

Наявність голови держави, а саме вождя, тирана або царя. Хоча і Володимир Путін вважається президентом, багато хто з росіян «жартома» називає його «царем». В усіх державах, де форма державного правління не монархія, а головою держави є президент строк правління від 4 до 8 років, і максимальна кількість строків від 1 до 2. Однак, Володимир Путін спочатку був обраний президентом у 2000 році, потім 2004. Далі його замінив його голова Дмитро Медведєв. У 2012 та 2018 Володимир Путін знов зайняв посаду президента. Тепер, враховуючи нові зміни до Конституції, котрі вважають сфальсифікованими, він «обнулив» свої строки та може знов зайняти цей пост у 2024, тобто піти на третій строк! Тож офіційно називаючи себе президентом, ця особа фактично є царем.

Друга ознака те, що влада має повний контроль над суспільством та державою. Гарним прикладом цього є сфальшовані вибори до поправок Конституції. Експерти вважають, що 45% усіх голосів «за» були невірними. Ось декілька фактів, чому це так:

1) на чесних виборах результати на діаграмі розсіювання збираються на графіку однорідні компактні хмари (купки). При нечесних виборах, з вкиданням і малюванням, результати сильно розтягуються праворуч і формують розтягнуту широку пляму. Саме ця широка пляма була на діаграмах цих виборів.

2) оскільки на території Пермського краю (не тільки в Пермі) «малювали» результати по одній лінії на рівні 7 % «За» та 28% «Проти» при явці від 50% до 80%, можна зробити висновок, що такі показники було збільшено федеральним керівництвом. Вони просто «намалювали» їх без урахування реальних результатів на ділянці. Варто зазначити, що цільові результати досягти вдалося (70% «За» при явці 52%).

Третя ознака «заборона демократичних спілок». Офіційно це називають іншими словами. Однак, 2021 року Міністерство Юстиції

закрила єдиний центр допомоги жертвам домашнього насильства. Цей центр визнаний іноземним агентом, оскільки експерт Мін'юсту вважав, що організація порушує закони про іноземних агентів та займається політичною діяльністю. Політику у відомстві побачили у закликах центру підтримати законопроект про профілактику домашнього насильства. Звісно ця спілка не займалась політикою, але їх принципи були не у принципах влади. Влада була проти демократичного проекту, та надання людям можливості обрати. Наразі яскравими прикладами з заборони демократії є закриття лівової частини ЗМІ Тотальна цензура, абсурдна заборона закликів «за мир» та діяльність влади націлена на те аби не надавати розголосу таким справам В усіх випадках присутні слова «іноземний агент». Звісно, справжню причину не будуть називати, а зазначене формулювання лише прикриття для «законності» дій. Заборона не є прямою, тож підміна термінів і формулювань – рішення у таких випадках.

Пропаганда армії також присутня у Росії. По не офіційній інформації чоловіків які не відслужили не працевлаштовують, а 40% чоловічого населення як раз таки працюють або в правоохоронних органах або ж є військовослужбовцями. Явна популяризація відбувається шляхом лозунгів, наприклад, «За ВДВ», знаків та літер, які малюють діти в дитсадках та школах, заміняють їх у назвах населених пунктів і таке інше. Це справжня мілітаризація суспільства, та пропаганда масових вбивств задля благих цілей. Через постійну пропаганду, в суспільстві виникає таке поняття, як «перероджена» правосвідомість, одна з найгірших деформацій правосвідомості. Їй притаманний максимальний ступінь викривлення правових ідеалів, свідченням чого стає свідоме вчинення людиною навмисних, переважно тяжких кримінальних злочинів, мотивами яких найчастіше стають жорстокість, корисливість. Як приклад, бачимо наслідки такої тривалої політики пропаганди війни в Україні шляхом звинувачення у нацизмі, таким чином влада виправдовує власні злочинні дії тим, що війна потрібна, оскільки це єдиний шанс допомогти українцям.

І остання ознака – репресія для «інакомислячих». За останні роки таких випадків було сотні, навіть тисячі. Найвідоміший випадок історія про Олексія Навального. Для російської влади він був загрозою зміни політичного режиму. Це єдина людина, якій вдалося зрушити суспільство та йти за ним, не боячись ув'язнення або смерті. Спроба отруїти, а потім, коли спроба була провалена,

політичне ув'язнення. Це показує наскільки влада боїться та наскільки хитке її положення.

Підсумовуючи усе вище написане, можна стверджувати що Росія зараз належить до держав, тоталітарним політичним режимом, де пріоритетом в системі соціальних цінностей є держава, а права людини і громадянина не виконуються. Влада цієї держави прийняла рішення напасти та порушити суверенітет іншою незалежною державою, погрожуючи усьому світу ядерною зброєю, що аж ніяк не суміσιμο з принципами демократії та гуманізму.

Список використаних джерел

1. Скакун О. Ф. Теорія держави і права. Харків: «Консум». 2000. 704 с.
2. Теорія держави і права: підручник / кол. авт.; кер. авт. кол. канд. юрид. наук, проф. Ведерніков Ю. А. [2-е вид. перероб. і доп.]. Дніпропетровськ : Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ; Ліра ЛТД, 2015 . 468 с.
3. Як і скільки «намалювали» на голосуванні щодо поправок до Конституції РФ у Пермі. Голос: вебсайт. URL: <https://www.golosinfo.org/articles/1445011>

Науковий керівник: асистент Войткова А. В.

Манів Надія Романівна

*студентка 2-го курсу факультету міжнародно-правових відносин
Національного університету «Одеська юридична академія»*

«ТИСК», ЯК ПОСЯГАННЯ НА СУДДІВСЬКУ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ. КІЛЬКІСТЬ, ЯКА ПЕРЕХОДИТЬ В «ЯКІСТЬ»

Незалежність судді та судової гілки влади є гарантією довіри громадян до всієї судової системи. Даний принцип постає гарантією забезпечення права кожної особи на розгляд її справи на основі закону, справедливо та без стороннього втручання. Відповідно до затверджених положень, в ст. 124 та ст. 126 Конституції України, правосуддя в Україні реалізується лише судами, а також, заборонений будь-який вплив на суддю [1].

Нажаль, на даний час проблема тиску на суддів не втратила актуальності. На неї вказують як самі судді, так і численні національні та міжнародні